

1

Тайсън Клайн стоеше зад дървената катедра в една аудитория в ЦЕРН и наблюдаваше пристигащите си колеги. Наближаваше краят на работния ден и повечето изглеждаха изтощени. Домъкваша се вътре и се тръшваха на сгъваемите седалки. Пъхаха чанти и раници между краката си и се вторачваха в него с уморени очи, сякаш казваха безмълвно: „Дано да си струва“.

Щеше.

Тази лекция щеше да е най-важната в цялата му кариера. И вероятно в тяхната.

Слайдовете – и откритието, което те показваха в детайли – бяха кулминацията на дванайсетгодишно проучване и трудът на живота му, теорията на всичко. Той вярваше, че данните, които ще разкрие, са ключът към свръхтеория, която ще обедини противоречащите си разклонения на съвременната физика. Окажеше ли се прав, този пробив щеше да разреши научните загадки, обсебвали най-големите умове на света, от Алберт Айнщайн до Стивън Хокинг. Нещо повече, Тай вярваше, че откритието му може да отговори на най-дълбоките въпроси за човешкото съществуване:

Защо като че ли сме сами във Вселената?

Откъде сме дошли?

И какво е бъдещето на човечеството?

Какво е нашето предназначение?

Тай беше прекарал целия си живот в търсене на отговорите на тези въпроси. Сега те бяха на ръка разстояние. Просто

имаше нужда от това, което всички учени рано или късно искаха: време и пари.

Това му предстоеше да поиска.

Ако публиката му кажеше „не“, Тай не знаеше какво ще направи. Напълно възможно беше цялата човешка история да се преобърне в зависимост от това какво ще стане в тази аудитория.

Когато беше дете, такова напрежение би го изнервило. Всъщност в средния курс веднъж се престори на болен, за да не прави презентация в клас. За щастие, майка му веднага усети хитруването му. И за още по-голям късмет тя знаеше как да му говори на език, който той разбираше: езика на науката.

Още като млад за Тай езикът на науката беше вярната посока и беше благодарен, че майка му го използва за негово добро – дори когато спореше с него.

– Всеки се страхува да говори пред публика, Тай. Поне в началото – беше казала тя, докато той седеше на леглото си.

Като всеки изпълнен с угризения дванайсетгодишен той сведе глава и промърмори:

– Страхотно. Как ми помага това?

– Практика – това е единственият начин да се подобриш. Колкото повече практикуваш, толкова по-уверен ще се чувстваш.

– Не искам да го практикувам. Или да се подобря. Няма смисъл. Като порасна, ще си намеря работа, в която никога няма да ми се налага да говоря. Ще бъда ням.

– Не можеш просто да не говориш, когато пораснеш, Тай.

– И още как. Само гледай.

– Хайде да го погледнем от друг ъгъл, искаш ли? Хайде да приложим *наука*.

Тай вдигна очи.

– Обичам науката.

– И аз. Затова станах еволюционен биолог и мога да ти кажа точно – от гледна точка на еволюционната биология – защо те е страх да говориш пред публика.

Той присви недоверчиво очи към нея.

– Преди много време човешките същества са прекарвали повечето време от живота си в ловуване и събиране на храна. Знаеш ли кое е било най-опасното нещо за нашите предшественици?

Тай поклати глава.

– Хищниците. По-конкретно, изненадващо нападение. В продължение на хиляди и хиляди години най-ужасяващият миг в живота на едно човешко същество е бил този, в който усети, че го наблюдават нечии очи. Особено когато тези очи са били на хищник. Знаеш ли какво е ставало с нашите предци, когато разберат, че ги наблюдава хищник?

– Бягали са.

– Това е наполовина вярно. Или са бягали, или са се биели. Но това, което знаем със сигурност, е, че всички човешки същества, живи днес, произхождат от оцелелите от онези сблъсъци – човешки същества, които или са бягали и са оживели, или са се били и са спечелили. И в двата случая знаеш ли какво ги е спасило?

– Това, че са били силни. Или бързи.

– Не. Много от силните са загинали. И от бързите. Знаеш ли защо?

– Не.

– Не са се страхували, Тай. Не са бягали – или не са били готови да се бият – в секундата, в която са усетили онези очи. В умовете им не са биели камбани за тревога, които да им дадат възможност да реагират достатъчно бързо. И хищниците са връхлитали. От еволюционна гледна точка онези праисторически човешки същества, които не са се страхували, че са наблюдавани, не са живели достатъчно дълго, за да предадат гените си. Да не се страхуваш, е било лошо. Било е смъртоносно. Задънена еволюционна улица. Да се страхуваш, *е било добре*. Носело е предимство в оцеляването. Селективният натиск е облагодетелствал страхливите. Така цялото човечество се състои от хора като нас – човешки същества с гени, които биологично ни програмират да се страхуваме от наблюдаващи ни очи. Какъв е изводът от това?

– Не знам.

– Изводът е, че е нормално да се страхуваш да направиш презентацията си. Това е естествено, Тай. Това е наука. Целият ни вид е еволюирал да се чувства така. Част от живота е да знаеш, че телата ни са биологично програмирани за определени реакции. Точно това е да си човешко същество. И ще ти кажа още нещо: смелостта не е в това да *не* изпитваш страх. А в това да изпитваш страх и да го преодоляваш. Можеш да избереш да осъзнаеш, че страхът, който изпитваш, когато застанеш пред класа, не е оправдан. Не си в опасност.

– Ти просто не разбираш, мамо. Аз съм напълно различен от другите деца. Все едно съм от съвсем друга планета.

Майка му извърна очи.

– Всъщност знам какво е да се чувстваш така, Тай. Това, че си различен, ще ти помогне много, когато пораснеш. Хора като теб – които са различни – ще са много ценни в този свят. Ще видиш.

– Обаче чакането ме убива. Както и тази презентация.

– Има един прост трик за контролиране на страха от говорене пред публика. Използва се психология и неврология. Искаш ли да го чуеш?

– Много. И моля те, започни с тази част следващия път.

Майка му се усмихна.

– Дадено. Работата е, че има начин съществено да се потуши тази вродена страхова реакция в твоята амигдала*. А за щастие, това при теб идва естествено: доброта и щедрост. Когато сме добри и услужливи към другите, това отслабва реакцията „бягай или се бий“ в мозъците ни. Добротата е естествен облекчител на стреса. Поставя умовете ни в различна ситуация. Когато променим поведението си, променя се и начинът, по който мозъкът ни реагира. Вече не сме в отбранителна позиция. Вече сме в офанзива – и правим офанзивата, за да помогнем на други. Това е дълбок извор на сила.

Тя го погледна.

* Амигдала, или „бадемовидно тяло“ в мозъка, отговорна за емоции като страх и тревожност. – Б. пр.

– Добротата е убиецът на страха.

Тай помисли малко.

– Интересно.

– Да. За мен това е силата на науката: разкрива загадките на живота. Помага ни да разберем себе си и света около нас. А в твой случай искам днес да подходиш към презентацията си с доброта и щедрост. Ако тръгнеш от подходящото място, всичко става по-лесно. Трябва да погледнеш на презентацията си като на помощ за другите.

– Мамо, моят доклад за войната от 1812 година не помага на никого. Повярвай ми.

– Не е вярно.

– Абсолютно вярно е.

– Приятно ли ти беше да учиш за войната от 1812 година?

– Мамо, аз обичам да уча.

– Приятно ли ти беше?

– Да – промърмори той.

– И на други ще им бъде приятно. Няма ли други умни хора в класа ти?

– Има.

– Ето че става по-лесно, Тай. След време ще разбереш, че доброто ти сърце ще бъде попътният ти вятър в този живот. Ще видиш. Сега е болезнено, но рано или късно ще проумееш силите си и какво наистина те интересува. Точката, където се срещат онова, което обичаш, и онова, в което си добър, е възшебното място на успех и щастие. Просто е трудно да се намери.

Майка му се оказа права. Беше трудно да се намери. Да разбере къде е тя, се оказа най-голямото предизвикателство за него. И животът му постави спънки, някои от които все още преодоляваше. Но беше открил своята страст: квантовата физика. Умът му бе уникално настроен да решава тези научни загадки. След колежа посвети живота си на това и сега всичко най-сетне си идваше на мястото.

Тай осъзна, че някой вика името му.

Вдигна очи и видя шефката си, Мери, седнала на първия ред. Кимаше му и го подканваше да започне.

Аудиторията беше вече пълна. Четиресет от колегите му седяха на редиците седалки и очите им в полумрака отключваха онзи древен инстинкт: страха. Нервите на Тай се изпънаха, щом в залата настъпи пълна тишина.

Както беше правил толкова много пъти след онзи разговор с майка си, той се постара да съсредоточи ума си в място на доброта и щедрост. Това, което предстоеше да сподели, можеше да помогне на организацията – на всички в ЦЕРН – и на цялото човечество. Беше важно. Струваше си времето им. Беше тук, за да помогне.

Съсредоточи се върху това чувство. Върху това ведро място в ума си.

Обзе го спокойствие и той пристъпи към катедрата.

– Благодаря ви, че се отзовахте. Денят ви сигурно е бил дълъг и сте готови да се приберете вкъщи. Така че ще бъде възможно най-кратък.

Кликна с мишката и първият слайд се появи.

– Направих откритие, което вярвам, че е от историческо значение. Откритие, което би могло да промени света. Всички сте тук заради очевидната причина: нуждая се от помощ. Нуждая се от помощ от хора на науката. И се нуждая от финанси, за да довърша работата. Това, което предлагам, е експеримент в невидан досега мащаб, който според мен ще разреши най-голямата загадка на всички времена.

2

Тай натисна клавиш и на огромния екран зад него се появи следващият слайд. Единственият звук в залата беше вибрацията на климатичната инсталация горе.

– Тъй като имаме публика, привлечена от различни отдели, ще ви дам малко предистория. Знам, че ще отегчи някои от вас, но ви моля за търпение. Необходимо е и ще си заслужава.

Тай посочи към картата на екрана. Тя показваше район при границата на Франция и Швейцария, западно от Женевското езеро. Червен кръг очертаваше зони от двете държави.

– Както знаете, Големият адронен колайдер, или ЛНС*, беше завършен през септември 2008 година. Първите сблъсъци бяха осъществени в 2010 година. Тук, в ЦЕРН, е и най-новият ускорител на частици, най-големият в света. Самият пръстен е дълъг двацет и седем километра. Всъщност ЛНС е най-голямата машина в света днес. И най-голямата, построявана някога.

Тай усети, че част от публиката му започна да изключва, но въпреки това продължи:

– ЛНС е сложна машина, но в най-простата си форма е като писта за елементарни частици. Пистата има две тръби, в които се поддържа свръхвисок вакуум. Вътре в тези тръби е празно пространство като в открития космос. Свръхвисокият вакуум

* От англ. Large Hadron Collider – голям адронен колайдер. – Б. пр.

намалява триенето, като ни дава възможност да ускорим частици почти до скоростта на светлината. Тогава, като два автомобила, препускащи по писта в противоположни посоки, сблъскваме тези частици. Реалната работа тук, в ЦЕРН – освен монументалната задача да се построи и задейства ускорителят – е да проучваме какво става след сблъсъка на частиците. По същество проучваме какво се получава от тези сблъсъци. Когато сблъскате две частици, това, което се получава, в основната си форма са градивните блокчета на Вселената: субатомни частици. Някои от тези субатомни частици само сме предсказали на теория – като Хигс бозона. Сега, в ЦЕРН, с LHC, най-сетне можем да засечем частици, за които отдавна вярваме, че съществуват. Всъщност ние дърпаме завесата, за да открием най-сетне от какво е съставена Вселената. Вярвам, че това е ключът към разбирането как действа нашата вселена на фундаментално ниво, което е фокусът на моето изследване.

Тай се запита дали да сподели малко от личната си биография. Усещаше, че губи вниманието на част от аудиторията, но реши да се довери на инстинкта си.

– Всъщност LHC е това, което ме доведе в Женева и ЦЕРН. Това, което ускорителят може да направи за физиката и нашето разбиране за Вселената – за самата природа на съществуването ни – е просто невъзможно да се преувеличи. Надеждата ми беше, че LHC ще даде отговора на някои от най-големите нерешени въпроси във физиката: дълбоката структура на пространството и времето, връзката между квантовата механика и общата теория на относителността и подробностите за това как действат елементарните частици във Вселената.

Тай посочи към екрана, който показваше графика на строителството и усъвършенстванията на Големия адронен колайдер.

– Както повечето от вас знаят, LHC беше изключен в края на 2018 година след второто активиране. Причината беше проста: след няколко години работа сблъсъците предлагат по-малко открития, защото вече сме видели всичко, което можем да засечем – или всичко, което можем да произведем от тези сблъ-

същи. Всъщност има само едно решение: надстройване на машината. По-доброто оборудване дава на ЛНС повече енергия на сблъсъка, повече яркост и по-добри детектори, с които да видим резултатите. Наскоро колайдерът отново се върна на линия за трети пуск, с повече мощ и по-добър хардуер от всякога. Усъвършенстването на ЛНС бе това, което ми даде възможност да направя откритието си.

Следващият слайд показваше таблица със субатомни частици и техните стойности.

– Написах компютърен алгоритъм, който да анализира данните, генерирани от трети пуск – по-конкретно, да търси неочаквани модели. Не бях сигурен какво ще намеря. Но продължих да разгръщам алгоритъма, докато открих модел... и още неща. Неща, които вярвам, че са неоригинални екзотични субатомни частици.

Един от управителите от финансовия отдел вдигна ръка.

– Какво точно ни казвате?

– Казвам, че според мен по време на тези сблъсъци на частици се случва нещо повече от това, което си мислим.

Мъжът се намръщи.

– Какво означава това?

– Целта на ЛНС експериментите е да раздробим частиците и да видим от какво са съставени – най-малките градивни блочета на Вселената. Смятам, че някои от тези сблъсъци правят нещо повече от това просто да раздробяват частици. Смятам, че самите сблъсъци действат на материята на нашата вселена по начин, който не разбираме напълно.

Тай вдигна лист хартия.

– Един от големите въпроси в науката е дали нашата Вселена е затворена система. По-точно, откъде е дошла цялата материя и енергия във Вселената и къде ще отиде всичко това. Знаем, че цялата материя и енергия в нашата вселена е възникнала с Големия взрив... но какво се е случило преди това? И какво ще се случи в края на Вселената? Смятам, че може би съм засякъл част от отговора.

Взе молив от катедрата и го заби в листа хартия.

– Работната ми хипотеза е, че сблъсъците в LHC разбиват елементарните частици, но също така карат Вселената ни да стане пореста... за най-малката, най-мъничката частица от секундата. Вярвам, че някои от субатомните частици, които засичаме тук, в ЦЕРН, не произхождат от изходните елементарни частици, които сблъскваме. Мислехме, че ги е имало и преди, защото машината и детекторите не бяха достатъчно чувствителни и компютърната мрежа не можеше да побере достатъчно данни. Но това се промени. Според мен някои от частиците, които засичаме, не са от нашия свят. Те са от някъде другаде.

– Откъде?

– Това е въпросът. – Тай помълча малко. – Всъщност подобрият въпрос е откъде... и откога? Нашето разбиране за самото естество на време-пространството е непълно. Следователно знаем само, че тези екзотични субатомни частици, които идентифицирах, са от някъде другаде. Може да са от някъде другаде във Вселената или да идват точно от тук, но от бъдещето или от миналото.

Залата беше напълно притихнала.

Тай си пое дълбоко дъх и се стегна, за да поднесе новината, за която вярваше, че ще е най-голямото научно откритие в човешката история.

– Но това не е най-забележителната част. Същинската научна загадка е в това, че тези частици имат модел. Не са просто произволен шум. Това е нещо организирано. Това, което засичаме, е поток от данни.

Тай се вгледа в публиката.

– Смятам, че това, което сме построили тук, в ЦЕРН, е нещо много повече от ускорител на частици. Пръстенът, заровен под краката ни, засича квантови данни. Настройва се към излъчване през времето и пространството, послание, изпращано чрез нещо като... квантово радио.

3

Беше очаквал да го въртят на шиш за откритието му.

Беше се подготвил психически да остане на сцената с часове, да защитава откритията си, да отговаря на въпроси, да изтъква качествата на работната си хипотеза.

Нищо такова не се случи.

Учените в залата, общо взето, не казаха нищо. Не искаха да обсъждат хипотезата му. Искаха да видят данните.

Забележителните твърдения в края на краищата изискваха забележително доказателство.

Преди всичко колегите на Тай искаха да повторят експериментите му, да ги прекарат през неговите алгоритми и да получат същия резултат. Това вдъхваше увереност: ново откритие, което е проверимо и повторимо.

Публиката се изниза от залата, някои към дома, други – за да работят нощна смяна. Шефката на Тай, Мери, пристъпи на подиума и протегна ръце да го прегърне. Беше на годините на майка му и също толкова грижовна.

– Добре мина, Тай.

– Не ми повярваха.

– Ще ти повярват. След време.

Той кимна.

– Това е голямо нещо, Тай. Може дори да ти донесе „Нобел“. – Мери се усмихна. – Може би имаше малко ревност в залата. Обзалагам се, че много от тях съжаляват, че не са го нападнали те. Хайде, горе главата.

Навън слънцето бързо потъваше зад планината Юра. Смях и миризма от барбекю изпълваха въздуха – страничният продукт от неформални събирания след работа, които бяха обичайни в ЦЕРН. Тук аспиранти и персонал се смесваха редовно с нобелови лауреати, замисляха се теории и експерименти и възникваха приятелства. Това бе част от магията на ЦЕРН, която Тай обичаше. Всяка друга вечер щеше да се изкуши да обиколи и да види дали познава някого, с когото да разговаря. Но тази вечер имаше нещо друго наум.

Извади телефона си и се обади на Пени, следдипломната специализантка от Германия, с която се бе запознал в едно малко кафене преди шест месеца.

Притеснението, което бе изпитал на подиума, се завърна, но сега бе примесено с някаква възбуда. Тай нямаше късмет в любовта. Затова избягваше да излиза на срещи. Като хлапе, което е паднало от колелото и си е ожулило коляното, този път беше предпазлив, даваше го бавно, внимаваше да не се нарани отново. Пени нямаше нищо против това.

– Здравсти – отзова се тя. Прозвуча изненадано.

– Здравсти.

– Мислех, че имаш работа.

– И аз така мислех. – Тай се озърна към сградата. – Нещата приключиха по-бързо от очакваното.

– Всичко наред ли е?

– Да, като че ли. Всъщност днес май беше голям ден.

– О, хайде кажи – подкани го тя закачливо. Можеше да си я представи как се усмихва, докато държи телефона в едната си ръка, оставила учебника настрана и сгушена на тясното легло в малкия си апартамент, прокарва другата си ръка по дългата кестенява коса.

– С удоволствие. На вечеря.

– Аз мога да направя вечеря.

– Страхотно. И за да те заинтригувам предварително, темата на разговора тази вечер ще е квантово радио.

Тишината се проточи толкова дълго, че Тай помисли, че е затворила. Свали телефона, за да види екрана, и се загледа в секундите, отмерващи времето на разговора. Линията беше активна. Пени все още беше там.

– Ало? Чуваш ли ме?

Тонът ѝ беше равен, когато заговори отново:

– Тук съм. Какво каза току-що?

– Вечеря.

– Не. Откритието ти. Как го нарече?

– Квантово радио. Знам, че името звучи някак шантаво, но е намясто, щом го разбереш.

– Сигурна съм. – Можеше да чуе как тя се раздвижи бързо, сякаш събира вещите си. – Всъщност току-що си спомних, че трябва да уча тази нощ. Вечерята не е добра идея.

– Няма проблеми. – Тай все пак долови нещо повече в думите ѝ. – Всичко наред ли е?

– Да. Напълно. Съжалявам, Тай, трябва да затварям.

Линията прекъсна.

Той стоеше и превърташе разговора в ума си.

Квантово радио.

Изобщо не трябваше да го казва. Пени не искаше да слуша дърдоренето му за експериментите си на вечеря. Кой би искал?

Тай си сложи каската и подкара велосипеда в топлата августовска нощ, извън комплекса на ЦЕРН.

Обикновено карането на велосипед до вкъщи беше една от любимите му части на деня. Помагаше му да прочисти ума си. Но днес това беше предизвикателство. Докато оставяше зад гърба си зелените поля и служебните сгради и жилища по ниските хълмове, мислите му непрекъснато се връщаха към разговора с Пени. Имаше нещо странно в него.

След пет минути въртене на педалите мина трамваят на път за ЦЕРН. В началото, когато се премести в района, живя няколко месеца в един хостел и взимаше обществения транспорт, който беше безплатен за всеки, отседнал в хостел, хотел или къмпинг. Все още пътуваше с трамвая през зимата, но предпочиташе колелото през останалата част на годината.

В ЦЕРН се насърчаваше идването на работа с колело и Тай бе длъжен да признае, че това бе добре за него. Всъщност това беше единственото му физическо упражнение и се отрази добре и на душевното му здраве. Повечето му колеги, които живееха във Франция, идваха на работа с колите си, но беше много по-лесно да шофираш от френската страна на границата. Шофирането в Женева беше проблем, а паркирането – истински кошмар. Така че сега си имаше велосипед и карта „Унирезо“, която му даваше достъп до цялата мрежа на обществен транспорт в Женева (трамваи, автобуси, влакове и дори жълтите транспортни лодки, „чайки“, по Женевското езеро). С колелото си и картата „Унирезо“ можеше да стигне навсякъде в Женева бързо и лесно.

Щом стигна до четириетажната жилищна сграда, Тай слезе от колелото и влезе унило във входа. Умората го превземаше, след като адреналинът от презентацията спадна, и усилието от въртенето на педалите си каза думата.

Жилищната сграда, като много други в Женева, беше напълно заета. Построена през седемдесетте, тя не се бе променила много оттогава. Изглеждаше захабена, но чиста, а собственикът ѝ като че ли нямаше интерес да я подобрява. Обаче беше в маниачен по огледи преди напускане (Тай беше чул ужасни истории за глобите, налагани на наематели за най-дребни повреди).

Все пак се радваше, че намери това място. Пазарът на имоти под наем беше конкурентен, а предлагането беше оскъдно (повечето агенти дори не си правеха труда да пускат снимки на интериора на наличните имоти и огледите често пъти се оставяха на сегашните обитатели; най-добрите места обикновено се пласираха за часове или най-много за няколко дни).

Преди да се премести в Женева, Тай беше чувал колко скъп е градът. Но тъй като бе израснал във Вашингтон, ценовият шок не беше толкова силен. Беше скъпо – особено хранителните продукти и здравните услуги, – но заплатата му в ЦЕРН бе повече от достатъчна.

Преди всичко начинът му на живот опазваше финансите му в ред. Не че беше пестелив. Просто не правеше нищо друго, ос-

вен да работи и да чете вкъщи. Е, с изключение на вечерите или туристическите разходки с Пени, но след последния разговор с нея не беше сигурен колко дълго още ще прави това.

Най-големият му разход беше полетът до Вашингтон за ваканциите, но дори така успяваше да спестява по малко.

На входа на жилищната кооперация се натъкна на една от съседките, която чакаше асансьора. Натискаше бутона и изглеждаше смутена. Казваше се Индра Тандън и работеше като пътен координатор в международния център на Médecins Sans Frontières, или „Лекари без граници“. Съпругът ѝ, Аджит, беше преводач в Организацията на обединените нации и често работеше нощем на вечери и късни заседания. Единственото им дете, Рамеш, седеше до нея в моторизирана инвалидна колелечка. От разговорите на вечеря в апартаментата им Тай знаеше, че Тандън могат да си позволят по-добро жилище, но спестяват по две много важни причини: да покрият цената за всяко възможно ново лечение на церебралната парализа на сина си и да изпращат пари на близките си в Индия.

– Здравейте, госпожо Тандън.

Тя се обърна и му се усмихна изморено.

– Здравсти, Тайсън. Как си?

– Добре. Всичко наред ли е?

– Да. Няма проблеми. – Махна с ръка към затворената врата на асансьора. – Май пак се е повредил.

Тя извади телефона си, за да види часа, после погледна към Рамеш, който се взираше в пода.

– Сигурна съм, че Аджит ще се върне скоро.

Ако се съдеше по тона ѝ, не беше много убедена в това. Тай знаеше и че няма да му се обади, защото Аджит наистина щеше да дотича да помогне и можеше да създаде проблем в работата си, а Индра щеше да се чувства виновна за това. Тай го знаеше, защото се беше случило веднъж, преди осем месеца.

– Нещо против да помогна? – попита я той. След като Индра отвърна с гримаса, добави: – Малко упражнение няма да ми навреди.

Тя кимна рязко.

– Е, ако настояваш...

– Да.

Наведе се да погледне момчето в очите и се усмихна.

– Ти какво мислиш, Рамеш? Навит ли си да ми помогнеш с упражнението?

Рамеш се усмихна и каза тихо:

– Ами да.

Тай разкопча колана на количката и вдигна момчето. Задържа го плътно до тялото си и тръгна внимателно по мраморните стъпала. Докато стигне до четвъртия етаж, краката му пареха и челото му лыщеше от пот.

В апартамента на Тандън постави леко Рамеш на дивана и му прошепна:

– Забавно беше, нали?

Рамеш кимна бързо.

– Аха.

– Ще останеш ли за вечеря, Тайсън?

– С удоволствие, но имам да довърша малко работа.

– Вземи си малко пилешко биряни тогава.

– Не, не мога...

– Е, сега аз трябва да настоя. Бездруго изглеждаш доста измършавял.